

Nặng lên

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”.)

Cô ấy thích chiếc ghế cạnh cửa sổ, những tài liệu cô ấy đọc trông rất khác biệt. Về sau cậu ấy mới nhận ra đó là kí tự in nổi, chữ cái Braille.

Mai Khanh chỉ cảm nhận được độ sáng tối, những phần còn lại của cuộc sống cô không thể nhìn thấy qua đôi mắt của chính mình, như con vật nhỏ bị nhốt lâu ngày sẽ thêm khát tự do, tự do của cô ấy, niềm khao khát của Mai Khanh là ánh sáng. Cô ấy đọc về ánh sáng từ tia nắng, ánh sáng từ những ngọn đèn đường thẳng tắp qua các chữ cái Braille.

Sáng Chủ Nhật có một cậu mặc T-shirt xanh lam, vai khoác ba lô đen bước vào thư viện. Cậu ấy lấy khoảng sáu, bảy cuốn sách trên kệ sau đó ngồi xuống cách Mai Khanh hai ghế và bắt đầu đọc. Được một lúc cậu ta ngó sang phía chồng sách kinh tế được xếp gọn ở góc bàn cạnh cửa sổ rồi nhìn Mai Khanh.

“Bạn gì ơi, lấy hộ mình cuốn “Kotler bàn về tiếp thị”, cái cuốn gáy nửa đỏ nửa đen ở chồng sách trước mặt bạn ấy.”

Mai Khanh giật mình, vẻ bối rối hiện trên khuôn mặt, cô nghe rõ giọng nói của ai đó đang nhờ cô lấy hộ một cuốn sách.

“Bạn ơi, cuốn sách thứ ba từ trên xuống.” Cậu ta tiếp tục nhờ vả.

Cô vói tay về phía trước, chạm vào những cuốn sách cô không thể nhìn thấy và luống cuống lần theo gáy sách tìm quyển thứ ba, vụng về thế nào lúc rút sách ra Mai Khanh lại đẩy đổ cả chồng sách trên bàn xuống đất. Cô hoảng hốt đứng dậy, đôi mắt đen láy hướng về nơi tiếng động phát ra.

Cậu thanh niên khó chịu đẩy ghế đứng lên, đi thu dọn những quyển sách bị rơi đặt lại lên trên bàn và không quên lấy cái cuốn sách có gáy nửa đỏ nửa đen của mình.

Bất giác cậu ấy nhìn lướt qua những tờ giấy Mai Khanh đang đọc, ánh mắt

chợt dừng lại.

Mai Khanh lúc này mới bình tĩnh nói được một câu ra hồn :

“Xin lỗi bạn, mắt của mình hơi kém.”

“Xin lỗi ! Mình không biết bạn...”Cậu ta ngáp ngừng nhìn Mai Khanh.

Cô vén lọn tóc đen bên tai và mỉm cười :

“Không sao, vì mình không nói trước cho bạn biết.”

Nắng sớm len qua cửa sổ, nụ cười của cô ấy đượm màu lên đôi mắt và hòa vào màu của nắng.

Từ ngày Chủ Nhật hôm ấy cuộc sống của Mai Khanh có thêm một cậu bạn bằng tuổi tên Phan, đang là sinh viên đại học Kinh tế. Cậu ấy nói chuyện với Mai Khanh, kể cho cô nghe rất nhiều điều, đưa cô ra công viên đi dạo cùng chị gái, dắt cô qua đường để mua xôi, còn đọc cho cô nghe cả “Oxford thương yêu” của Dương Thụy. Đôi lúc vụng về đẩy đổ một vài cuốn sách lại mang về rất nhiều điều thú vị.

Chị gái của Mai Khanh làm thủ thư nên lúc nào cô cũng có điều kiện ngồi trong thư viện đọc sách, chạm vào những tờ giấy in kí tự nổi mà chị tìm được đem về cho cô. Cuộc sống của Mai Khanh có ánh sáng bên cửa sổ và mùi giấy nồng tỏa ra từ những trang sách. Cô thích sách, nhiều lúc cô lật từng trang sách mỏng trong thư viện tò mò không biết trông bìa của nó như thế nào, số trang ghi bên phải, bên trái hay ở giữa trang, rồi cách trình bày, các kiểu chữ hoa, chữ in nghiêng trông thế nào. Nếu có thể nhìn thấy cô sẽ đọc hết bảy cuốn Harry Potter của J. K. Rowling và xem hết các tập phim. Cô muốn cảm nhận cuộc sống qua đôi mắt mình.

Từ khi có Phan ở bên, cô còn muốn thấy cả cậu ấy nữa. Mai Khanh thật sự rất, rất muốn thấy Phan. Buổi sáng cô bắt đầu có thói quen chờ đợi, có hôm cậu ấy đến có hôm không. Mai Khanh nhớ những khi được Phan dắt qua đường, lúc cậu ấy than thở rằng nói chuyện với cô thật chán nhưng vẫn ngồi cạnh cô khi đến thư viện. Cô hay nhớ lại những lúc như thế và mỉm cười. Mai Khanh không biết mình có đủ xinh đẹp để làm Phan chú ý, cũng chẳng biết

mình có cơ hội với cậu ấy hay không. Nhưng mà... có một điều làm Mai Khanh không thể nói ra tình cảm của mình dành cho Phan, làm sao cậu ấy chấp nhận một người khiếm thị như cô. Mai Khanh chỉ nên ngồi bên cạnh Phan thôi...

(Lần đầu gặp nhau cô ấy đẩy đổ cả một đồng sách, con gái gì mà vừa vụng về vừa chậm chạp. Nhưng cách cô ấy xin lỗi rất tuyệt. Cô ấy đã vén tóc và mỉm cười. Khi Mai Khanh nở nụ cười, nắng cũng vừa lên.)

Phan khoác ba lô vào thư viện, gật đầu chào chị thủ thư. Cậu tiến về phía của số ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Mai Khanh thay vì ngồi cách cô hai ghế. Tóc Mai Khanh thắt đuôi sam vén gọn sang một bên vai, bàn tay cô đặt trên những tờ giấy trắng lần từng kí tự Braille, vài sợi tóc con buông nhẹ. Biết Phan ngồi xuống bên cạnh, cô ấy khẽ nở nụ cười.

“Cậu đến rồi à !”

“Ừ” .

Phan quay sang nhìn Mai Khanh một lúc.

“Ai thắt tóc cho cậu vậy? Trông cũng tạm tạm.”

“Chị gái tớ. Chị ấy nói nhìn tớ rất đẹp.” Cô quay về phía người đang nói với mình... “Mà không biết trông Phan thế nào nhỉ? “

Phan cười : “Tớ hơi bị đẹp trai, này xem mũi tớ có cao không?”

Cậu ấy cầm tay Mai Khanh đặt lên sống mũi mình, sau đó lại kéo tay cô đặt lên môi cậu ta.

“Miệng tớ cũng đẹp lắm, ở trường khối cô đòi hôn mà chưa cho. Có muốn hôn thử một cái không?”

Mai Khanh rút tay về, gò má hơi ửng hồng.

“Mũi cậu không cao lắm, môi thì mỏng thảo nào nói nhiều.”

“Chỉ có mình cậu bảo tớ nói nhiều.”

Mai Khanh im lặng tiếp tục với những kí tự in nổi trên trang giấy, hôm nay cô không nghe thấy tiếng lật sách của Phan như thường lệ. Cô tiếp tục đọc thêm một lúc vẫn không nghe thấy tiếng cậu ấy lấy sách.

“Này cậu không đọc sách à?”. Mai Khanh hỏi.

“Lúc này tớ đang nói dở với cậu. “Phan im lặng chừng vài giây, cậu ấy tiếp tục.

“Chỉ có cậu bảo tớ nói nhiều vì khi ở cạnh cậu tớ mới nói nhiều.”

Phan vén những sợi tóc con của Mai Khanh ra sau vành tai cho gọn. Cậu ấy nói nhỏ đủ cho hai người nghe thấy:

“Mai Khanh, làm bạn gái Phan đi.”

Mai Khanh bối rối tránh sang một bên, cô gượng cười :

“Này ! đùa cái gì thế?”.

“Tớ nghiêm túc, mấy chuyện này không đùa.”

Cô thật sự rất vui, tất nhiên cô biết Phan không đùa. Chỉ là...

“Phan không thấy Mai Khanh thế nào sao? Cậu không nên nói câu này với tớ, hãy nói với một cô gái khác.”

Phan nắm tay cô nở nụ cười.

“Mai Khanh thì sao chứ? Mai Khanh vừa hiền vừa đẹp, nói chuyện lại rất khéo và thông minh.”

“Tớ không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì cả, ngay cả bản thân mình tớ cũng chưa từng nhìn thấy. Rồi bạn bè cậu, cha mẹ cậu sẽ nói thế nào đây. Cậu đã nghĩ kĩ chưa?”

Trước khi nói những lời này tất nhiên Phan đã nghĩ kĩ, còn biết trước thế nào Mai Khanh cũng phản ứng như vậy.

“Cậu chỉ cần đồng ý. Mọi chuyện còn lại để tớ lo.”

Đôi mắt của cô ấy rất đẹp, không nhìn thấy chẳng có vấn đề gì với Phan cả, khi nào mắt cậu còn sáng cậu sẽ nhìn hộ cả phần của Mai Khanh. Cô ấy ngượng ngùng, bối rối vén tóc như hôm đầu làm đồ sách trong thư viện. Phan vẫn yên lặng chờ đợi, chờ cô ấy nói một câu đồng ý hay từ chối.

Mai Khanh không nói gì cả, cô nhìn về phía Phan nở nụ cười rạng rỡ trong làn gió đang nhẹ thổi. Bên ngoài cửa sổ, nắng sớm đã lên.